

den senere Tid ere blevne ydede Jylland, og som vistnok kunne have deres Begrundelse deri, at det kan behøves for at udjevne Forholdet imellem Jylland og de øvrige Provindser. Jeg troer derfor ikke, at den Parallel, der er draget imellem Jernbaner og Veie, betyder Noget; det maatte da være, at man var gaaet ind paa et saadant System, som af en anden æret Taler er omhandlet, at Byrden fordeles i et vist Forhold, saa at de Districter, der nærmest havde Nyttens deraf, maatte udrede mere end de andre, hvad altsaa vilde være analogt med det, der gjælder om Veiene. Jeg skal iøvrigt bemærke, at, uagtet Principet i Veilovgivningen var, at Udgifterne skulde tilveiebringes af den Deel af Landet, der kunde præsumeres at have den største Nytte af Veiene, saa viser det sig dog ved Anvendelse heraf i Virkeligheden, at det ikke saa usigtligt altid kunde iagttages. Jeg skal ogsaa bemærke, at jeg ikke blot har erkjendt, men ogsaa udtrykkelig udtalt, at den Mening, at den Betragtning, at Anlæg af en Jernbane ikke for Tiden vil kunne betale sig, vel taber noget af sin Vægt ved de mulig større Fordele, den kan tilveiebringe i Fremtiden, men hvor store man skal taxere disse Fordele, hvor høit man skal ansætte Rimeligheden af den forøgede Freguentz, som Jernbanen vil skaffe, det er Noget, der er meget usikkert, og jeg troer, at deri overlader man sig meget ofte til sin Phantaste og sine Drømter.

Lüttichau: Da de fleste af de Moderindringer, som den ærede 1ste Landstingsmand for 3die Kredz (Kierkegaard) har anført imod de Dittringer, jeg har tilladt mig idag, ere blevne gjendrevne af en æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Hør!), saa finder jeg mig ikke foranlediget til at omtale alle disse Grindringer, men jeg skal kun henholde mig til nogle ganske faa. Naar den ærede Rigsdagsmand har anført, at det ikke gik an, at udelukke sig fra det hele Europa ved ingen Jernbane at anlægge, saa formener jeg, at man kun har

været lidt opmærksom paa, hvad der er foregaaet her i Danmark i de sidste Aar, naar man nu kan sige, at vi ere udelukkede fra Europa. Det forekommer mig tvertimod, at vi have haft Besøg, baade velkomne og uvelkomne i tilstrækkelig Grad. Naar der dertil forelaae, at der var en Jernbane, som gik fra Stokholm til Helsingborg, og vi havde en Jernbane i Fyen, som sluttede sig til en Bane i Slesvig, der gik videre til Hamborg, da vilde jeg sige, at der var Nødvængighed for Regjeringen til at anlægge en Jernbane paa Sjælland; men saadanne Forhold finde endnu ikke Sted. Naar det samme ærede Medlem har trostet Skatteyderne med, at det, om de end ikke ville have saa stor Nytte af Jernbanen, dog er et nyttigt Foretagende for hele Landet, og at de derfor maatte finde sig deri, saa skulde jeg dog formene, at det er en daarlige Trost at bringe Skatteyderne, og det navnlig paa en Tid som denne, hvor der i en stor Deel af Jylland hersker Nød efter Misvært, naar man kommer og fortæller dem: det er til stor Gavn for hele Landet; I skulle derfor finde Eder i at betale, hvad det koster. Det er en egen Maade at give dem Lyft til slige Anlæg paa. Naar det samme ærede Medlem har omtalt Transporten af Vanillen i America, da troer jeg ikke, at det finder synderlig Anvendelse paa de jydskke Producter. De ere af den Beskaffenhed, at de ikke ville vinde saa stort ved denne Transport til Kjøbenhavn, og desuden har Jylland jo ganske andre Afkobstilder for sine Producter, hvor man kan faae dem ligesaa godt betalte, som naar de komme hertil. Det er mig endvidere vel bekendt, at Staten ikke har frastrevet sig Ret til at nægte Jernbaner andre Steder, men jeg skulde dog troe, at der paa hviler Staten en moralsk Forpligtelse, saa at den, naar den tilstaaer en Garanti for en Jernbane paa Sjælland, da ikke godt kan nægte en saadan, naar den bliver forlangt andetsteds her i Staten.